Joanjo Bosk busca la natura com a refugi a 'Camí d'aigua'

És el seu cinquè disc en deu anys de carrera en solitari i, produït per Lluís Costa, destaca pel bon equilibri entre sons acústics i elèctrics
El presentarà demà amb una festa a Moby Disk de Girona

Joanjo Bosk, en plena natura Foto: M ICA QUINTANA.

Aquest és un any d'aniversaris per a Joanjo Bosk (Figueres, 1976): fa vint anys que va publicar el seu primer disc, Agorafòbia, amb el grup Zulo, i en fa també deu del seu debut com a solista, Después de todo. La millor celebració és continuar endavant amb un disc nou, Camí d'aigua (Música Global), que es publica avui. És el cinquè treball de la seva trajectòria en solitari –sense comptar Cançons de la Cançó, amb l'OCE–, en el qual Joanjo Bosk [http://www.joanjobosk.com] aconsegueix un bon equilibri entre guitarres acústiques i elèctriques, "un punt intermedi entre les meves dues ànimes", com ho defineix aquest intèrpret provinent del rock que en els últims discos ha musicat poetes i s'ha orientat més cap a la "cançó més tradicional i acústica". Ell parla de "rock reposat" per definir el so d'aquest disc produït i gravat per Lluís Costa al Soundclub Studio [http://www.soundclubstudio.com/] de Salt. "És un disc que em defineix molt bé, perquè sintetitza tot el que he anat fent", diu Bosk, que demà, dissabte, presentarà Camí d'aigua en una festa organitzada per la revista La Tornada [http://www.latornada.cat] a la botiga Moby Disk Records (19 h, gratuït), on el cantant conversarà amb els seus seguidors, signarà exemplars del disc i n'oferirà un petit tastet en format acústic, acompanyat per una copa de vi del celler La Vinyeta [http://www.lavinyeta.es/] . Les presentacions en directe del disc no començaran fins al gener, quan per exemple Bosk actuarà en el festival BarnaSants.

"Ha estat el meu primer disc amb Lluís Costa, però no la primera vegada que havia intentat que col·laboréssim. Mai no havíem trobat el moment, i realment ha estat una experiència molt satisfactòria: m'ha ajudat molt", diu el cantant sobre el músic i productor saltenc, que també s'ha encarregat dels arranjaments de les cançons, així com de les guitarres elèctriques i acústiques, el baix, el piano, la percussió i la programació. També han participat en la gravació dos músics fidels a Bosk: Pere Martínez, amb el baix elèctric i el contrabaix, i el bateria Àngel Abad. També hi sona la guitarra elèctrica de Lluís Figueras, que ara acompanya Bosk sempre en directe, ja sigui com a duet, trio –també amb la guitarra de Costa– o quartet, amb percussió o una bateria simple, tocada per Abad. Tant en el disc com en directe, Bosk dona ara més protagonisme a l'harmònica.

"El fil conductor del disc és la natura i, més concretament, la recerca de la natura com a refugi creatiu, a cançons com ara Salvatge, Bon camí i Albera. Però hi ha de tot: una part més personal i introspectiva, amb una cançó d'amor paternal com ara Petita meva, i també una referència a la memòria històrica, a Història maleïda, una cançó sobre la revolució social del 36, però en general aquest és un disc més lliure, que fuig de conceptes, després de treballs com Cançó per Elna i Figueres-Gernika". Hi ha també un poema adaptat del poeta i pensador llibertari Jesús Lizano (1931-2015), Las personas curvas, i un últim tema, titulat Rar (1994), "una cançó que em recorda Alice in Chains, Nirvana i tot el grunge que sonava en els noranta, quan vaig començar a fer música".

Publicat a:
-El Punt Avui. Comarques Gironines 17-11-2017 Pàgina 39

Font del document:
http://www.elpuntavui.cat/cultura/article/19-cultura/1283547-joanjo-bosk-busca-la-natura-com-a-refugi-a-cami-d-aigua.html